

Вен і Глен

Біля зеландського берега, навпроти гольштейнського замку, колись лежали два лісисті островці — Вен і Глен — із селами й хуторами. Вони й від твердого берега лежали недалеко, і один від одного також. Та ось один острівець зник. Уночі розразилася страшна буря, море піднялося так високо, як не пам'ятали й старі; буря лютувала дедалі дужче. Здавалося, настав кінець світу, розверзалася земля; дзвони на дзвіницях гойдалися й дзвонили самі собою.

Саме тієї ночі острів Вен зник у морській глибині, і сліду від нього не лишилося. Але часто потім, у літні тихі ночі, коли море ясне й прозоре, рибалки, що вичікували вугрів при світлі ліхтаря, закріпленого на носі човна, бачили (особливо найгострішоокі) у прозорій глибині островів Вен, білу дзвіницю його церкви й високі церковні стіни. І от у жителів іншого островця склалося повір'я, що «Вен дождатися Глена!» Рибалки розповідали, що бачили зниклий острів, чули навіть дзвін його дзвонів; але то їм лише марилось. То, певне, співали дикі лебеді, які часто ніжаться тут на водній поверхні; їхнє жалібне співання нагадує віддалений дзвін дзвонів.

Був час, коли багато старих із мешканців Глена добре пам'ятали ту буряну ніч, пам'ятали ще й той час, коли вони дітьми переправляли ся під час відпливу вузькою протокою, що відділяла їхній острів від Вена, як тепер переправляються протокою, що відділяє Зеландію від Глена; вода сягає лише осі воза.

«Вен дождатися Глена» — склалося повір'я, і всі знали, що прийде час, коли воно справдиться.

Недивно, що багато хлопчиків і дівчаток часто думали в буряні ночі: «А раптом сьогодні вночі Вен прийде по Глена!» У страху починали вони читати «Отче наш», потім солодко засинали, а зранку — Глен зі своїми лісами, хлібними полями, привітними селянськими хатами, оповитими хмелем, опинявся на своєму місці. У лісі співали пташки, гралися лані, і кріт, хоч яке в нього гостре нюхання, ще не відчував запаху морської води.

І все-таки дні острова полічені; ми не можемо сказати напевно, скільки саме часу залишилося йому існувати, але тим не менше дні його полічені — одного прекрасного ранку острів зникне.

Може, ти ще вчора тільки був на березі й милувався дикими лебедями, що нежилися на воді між Зеландією й Гленом, дивився, як ковзала біля лісистого

берега шлюпка з розпущеними вітрилами, сам переправлявся на острів убрід — іншої дороги ж не було, — і коні плюскотіли просто по воді, яка плескалася об колеса.

Та ось ти їдеш звідти, мандруєш, можливо, по білому світу й повертаєшся на батьківщину лише за кілька років. Дивишся — перед тобою величезний зелений луг, оточений лісом; перед ошатними селянськими хатами пахнуть стоги сіна. Куди ж ти потрапив? Гольштейнський замок як і раніше сяє своїми позолоченими шпилями, але він уже не на самому березі, а далеко від нього! Ти йдеш лісом, полем, до берега моря... Де ж Глен? Перед тобою немає жодного острова, одне відкрите море! Невже Вен прийшов по Глена, як казало повір'я? Коли ж розігралася ця нічна буря, коли сталося таке землетрусіння, що древній гольштейнський замок пересунуло на багато тисяч півнячих кроків углиб країни?

Такої буряної ночі й не було; сталося все при світлі сонця, удень. Людський розум збудував греблі, викачав воду з протоки й з'єднав Глен із твердою землею. Протока стала зеленим лугом, укритим соковитою травою, Глен міцно приріс до Зеландії. Старий замок стоїть на колишньому місці. Це не Вен прийшов по Глена, а Зеландія притягла його до себе своїми руками — греблями, викачала воду, що розлучала її з островом, і промовила заклинання, що поєднало їх шлюбними узами. І острів приніс із собою посаг — Зеландія збагатилася багатьма десятинами землі! Усе це правда, про це навіть опубліковано в газетах. Отож, повір'я справдилося — острів Глен зник.